

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/62/2020
Identifikačné číslo spisu:	2309899663
Dátum vydania rozhodnutia:	28.03.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:2309899663.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Y. N. H., trvale bytom v X., S. XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou AS Legal s.r.o., so sídlom v Bratislave, Hlučinska 1/11, IČO: 36 857 688, proti žalovanému: L. U., s T., P., N., právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou Legal Cases s.r.o., so sídlom v Dunajskej Strede, Alžbetínske nám. 328, o zaplatenie 63.011,32 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 16C/11/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 17. septembra 2018 sp. zn. 23Co/49/2018, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Trnave z 17. septembra 2018 sp. zn. 23Co/49/2018 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 7. augusta 2017 č. k. 16 C 11/2009-796 (v poradí druhým) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej náhradu škody v sume 62.011,32 € (1.898.279 niekdajších Sk) so 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 17. februára 2001 do zaplatenia (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému a štátu náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok II.).

2. Takýto svoj rozsudok odôvodnil právne ust. §§ 631, 632 a 634, § 635 ods. 1 a §§ 644 a 651 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. z.“); § 43d ods. 1 písm. a/ a b/, § 48 ods. 1, § 51 ods. 1 a 2, § 54, § 62 ods. 1 písm. d/, § 76 ods. 1, § 81 ods. 1 a § 82 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. znení neskorších zmien a doplnení (zákona o územnom plánovaní a stavebnom poriadku, ďalej tiež len „stavebný zákon“) a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z. a dnes už aj ďalších neskorších zmien a doplnení, (ďalej tiež len „C. s. p.“).

3. Vecne z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že ku škode došlo z dôvodu založenia ohňa v neskolaudovanej stavbe (má sa na mysli neskolaudovaný celý objekt bytov vrátane komína a krbu) na príkaz objednávateľa, jednoznačne proti všetkým právnym predpisom a technickým normám a preto nie

je možné vysloviť zodpovednosť žalovaného ako zhotoviteľa stav-by za vznik požiaru a príčin, ktoré v dôsledku tohto požiaru nastali. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné opätovne žalobu voči žalovanému v plnom rozsahu zamietnuť, keď zhotoviteľ podľa ustanovenia § 651 O. z. nezodpovedá za škodu na stavbe spôsobenú zavinením objednávateľa alebo okolnosťami, ktoré sa ho nedotýkajú.

4. V odôvodnení rozsudku ďalej uviedol, že ku škodnej udalosti došlo v čase, kedy žalovaný ako zhotoviteľ stavby v stavebných prácach nepokračoval. K vydaniu kolaudačného rozhodnutia nedošlo, pretože neprebehlo žiadne kolaudačné konanie, nakoľko stavba nebola zo strany zhotoviteľa ukončená a nebola odovzdaná objednávateľovi. Preukázateľne teda ani komín nebol stavebne ukončený, nebol daný do užívania, nebol prehliadnutý na to odborne spôsobilou osobou a nebolo vydané povolenie používania tohto komína na to odborne spôsobilou osobou (kominárom) v zmysle platných právnych predpisov. Konštatoval (prvoinštančný súd), že vlastník stavby musel vedieť o tom, že komín nie je dokončený, že je neskolaudovaný, že nebol prehliadnutý na to odborne spôsobilou osobou, že nebolo vydané povolenie na funkčné užívanie predmetného komína ani krbu a napriek tomu dal príkaz v krbe založiť oheň, v dôsledku čoho vznikol požiar. Uviedol, že majiteľ objektu predtým, ako si dal zapojiť do komína krb, mal povinnosť zistiť funkčnosť komína u odborne spôsobilej osoby (na to príslušnej). Takéto osvedčenie si mal vyžiadať zhotoviteľ krbu od majiteľa objektu, pretože do tej doby nemal začať, prípadne pokračovať so stavbou krbu (nehovoriac o tom, že po zhotovení krbu by nesmel do tohto krbu zakúriť predtým, ako by takéto osvedčenie mal).

5. Krajský súd v Trnave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom z 17. septembra 2018 sp. zn. 23Co/49/2018 na odvolanie žalobkyne rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.) a žalovanému priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II.).

6. V odôvodnení uviedol, že závery súdu prvej inštancie považuje za správne a v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje v zmysle § 387 ods. 2 C. s. p. Súd prvej inštancie správne v zmysle § 651 O. z. poukázal na to, že zhotoviteľ sa zbaví zodpovednosti, ak preukáže, že ku škode by došlo aj inak, čiže na základe objektívnych alebo subjektívnych vonkajších alebo vnútorných okolností. Uzavrel, že zhotoviteľ stavby nezodpovedá za škodu na stavbe spôsobenú zavinením objednávateľa alebo okolnosťami, ktoré sa ho nedotýkajú. Poukázal na to, že ku škode došlo v čase, keď stavba ako celok nebola odovzdaná zhotoviteľovi, nebola skolaudovaná. Navyše škodná udalosť nastala vtedy, keď žalovaný ako zhotoviteľ stavby v stavebných prácach už nepokračoval. Uviedol, že objednávateľ ako vlastník stavby bez súhlasu zhotoviteľa, resp. bez je-ho upovedomenia požiadal inú spoločnosť (Telervis - kuchynské štúdio a.s. Bratislava) o vyhotovenie krbu na predmetnej stavbe, ktorá dodala krbovú vložku s príslušenstvom a vyhotovila krb. V priebehu konania bolo zistené, že spoločnosť, ktorá budovala a zapájala krb, bola uznesením Okresného súdu Bratislava I v Bratislave sp. zn. 36 CbR 109/2007 z 19. marca 2008 zrušená bez likvidácie a následne vymazaná z obchodného registra (dňom 19. júna 2008). Opätovne zopakoval závery súdu prvej inštancie o tom, že vlastník stavby musel vedieť o tom, že komín nie je dokončený, že je neskolaudovaný, že nebol prehliadnutý na to odborne spôsobilou osobou, že nebolo vydané povolenie na funkčné užívanie predmetného komína a ani krbu, a napriek tomu dal príkaz v krbe založiť oheň (v dôsledku čoho, ako je už uvedené vyššie, vznikol požiar). Dôvodil, že keďže zhotoviteľ komína neriešil, čo do tohto komína bude zapojené, mal majiteľ objektu povinnosť (predtým, ako si dal zapojiť do tohto komína krb), zistiť funkčnosť komína u na to príslušnej odborne spôsobilej osoby. Takéto osvedčenie si mal vyžiadať zhotoviteľ krbu od majiteľa objektu, pretože do tej doby nemal začať so stavbou krbu, resp. v tejto pokračovať, pokiaľ by nemal potvrdenie o funkčnosti komína od na to spôsobilej osoby (kominára), ktorý by pri preskúmaní komína nesprávne upevnenú flexi rúru, respektíve nedostatočnú izoláciu izolačným materiálom musel zistiť. K otázke zábrany šírenia požiaru v bytoch uviedol, že nie je podstatná z dôvodu, že byty neboli dokončené, neboli skolaudované, a to, či boli vybudované v súlade s projektovou dokumentáciou, mohol zákonne skúmať jedine na to kompetentný stavebný úrad v kolaudačnom konaní.

7. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej tiež len „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ aj b/ (?) C. s. p. Navrhla zrušiť rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie a vec vrátiť súdu prvej

inštancie na ďalšie konanie.

8. Dovolanie podľa § 420 písm. f/ C. s. p. odôvodnila arbitrárnosťou (nepreskúmateľnosťou) rozhodnutia odvolacieho súdu, svojvoľným postupom pri hodnotení dôkazov a neprihliadnutím na rozhodujúci dôkaz, ktorým je potvrdenie o vykonaní preskúšania komína vydané revíznym technikom Q. W. 9. októbra 2000 (t. j. ešte pred vznikom požiaru), ktoré by bolo podkladom pre kolaudačné konanie podľa § 79 a nasl. stavebného zákona v spojení s § 17 vyhlášky č 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona (resp. doslova ignorovaním takého dôkazu). Namietala, že pokiaľ by súdy vzali do úvahy ňou produkované tvrdenia a dôkazy, museli by dospieť k jednoznačnému záveru, že vydanie kolaudačného rozhodnutia by nemalo vôbec žiadny vplyv na priebeh škodovej udalosti. Arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu spočíva podľa jej názoru aj v tom, že súdy sa nevysporiadali s ustanoveniami o ochrane spotrebiteľa, so skutočnosťou, že žalovaný podnikal neoprávnené, ale ani s dôvodmi šírenia požiaru, ktoré žalobkyňa opakovane v konaní namietala. Vzhľadom na to, že odvolací súd prijal záver, že v konaní bolo nevyhnutné vydať kolaudačné rozhodnutie aj napriek existencii potvrdenia o preskúšaní komína, považuje jeho rozhodnutie aj za prekvapivé a nespravodlivé.

9. Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. odôvodnila tým, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko nižšie súdy boli povinné aplikovať na prejednávany prípad právne predpisy spotrebiteľského práva (konkrétne ustanovenia zákona č. 205/2007 Z. z., ktoré postavenie žalobkyne ako spotrebiteľky v spore vylepšujú a slúžia na jej ochranu, ustanovenia § 52 a nasl. O. z. o spotrebiteľských zmluvách a taktiež ustanovenia §§ 290 až 300 C. s. p.). Ďalej nesprávne právne posúdenie spočíva aj v tom, že nižšie súdy nesprávne aplikovali predpisy o kolaudačnom konaní a neaplikovali ustanovenia o prevenčnej povinnosti (§ 415 O. z.). V tejto súvislosti položila právne otázky :

(i) „či je revízna správa o kontrole a preskúšaní komína podľa ust. § 79 a nasl. stavebného zákona v spojení s § 17 vyhlášky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona, jediným a dostatočným podkladom k vydaniu kolaudačného rozhodnutia alebo či stavebný úrad v rámci kolaudačného konania vykonáva opätovne kontrolu a pre-skúšanie komína bez ohľadu na revíznú správu“ a

(ii) „či zhotoviteľ v zmysle ust. § 415 O. z. potom, čo zhotoví dielo so závažnými skrytými vadami bez akejkoľvek realizačnej dokumentácie a stavebného denníka, je povinný upovedomiť objednávateľa o vadách diela a možnej hrozbe škôd“;

z ktorých žiadna ešte nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená a obe majú zásadný význam pre prejednávany spor (pre rozhodnutie v ňom). Podľa právneho názoru dovolateľky mali nižšie súdy prvú otázku právne posúdiť tak, že revízna správa je záväzné stanovisko ku kolaudačnému konaniu, pričom samotný stavebný úrad by v rámci kolaudácie už opätovne túto otázku nepreskúmal. Ďalej namietala, že vzhľadom na to, že sa žalovaný pri zhotovovaní diela dopustil neoprávneného podnikania (na čo v konaní opakovane poukazovala), boli nižšie súdy povinné vysporiadať sa s objektívnou zodpovednosťou žalovaného v zmysle § 3 ods. 2, § 373 a § 757 Obchodného zákonníka (zákona č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) a aplikovať tieto ustanovenia na tento prípad. Poukázala na to, že podľa výpisu zo živnostenského registra žalovaný nemal oprávnenie a odbornú spôsobilosť na zhotovenie stavby a komínov, ako to ukladá § 11 zákona č. 99/1995 Z. z. (ktorým sa mení a dopĺňa zákon o požiarnej ochrane).

10. Žalovaný dovolací návrh nepodal.

11. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.) a to za splnenia tiež podmienok spísania dovolania a jej zastúpenia na to určenou osobou (§ 429 ods. 1 C. s. p. v spojení s príslušnými ustanoveniami zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a zmene živnostenského zákona v znení neskorších zmien a doplnení), bez na-riadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie treba považovať za prípustné i dôvodné.

12. Z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

13. Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov, ďalej tiež len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb.) totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi konštatované skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

14. Z obsahu dovolania vyplýva, že k zásahu do práva žalobkyne na spravodlivý proces malo prísť postupom nižších súdov tým, že sa vôbec nevysporiadali s námietkami, argumentmi a ani návrhom na vykonanie dôkazu predkladaným žalobkyňou. Nižšie súdy nielenže nevykonali dovolaateľkou navrhovaný dôkaz (Potvrdenie o vykonaní preskúšania komína vydané revíznym technikom Q. W. z 9. októbra 2000), ale navyše dôvodili, že majiteľ objektu si mal takýto dôkaz zabezpečiť.

15. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobkyňa v konaní pred nižšími súdmi opakovane namietala, že pokiaľ by súdy vzali do úvahy ňou produkované tvrdenia a dôkazy, predovšetkým už vyššie spomínané potvrdenie, museli by dospieť k jednoznačnému záveru, že vydanie kolaudačného rozhodnutia by nemalo vôbec žiadny vplyv na priebeh škodovej udalosti. Navyše k od-volaniu prikladala zoznamy dokumentov, ktoré požadujú predložiť rôzne stavebné úrady obcí ku kolaudačnému konaniu. Z týchto zoznamov je zrejmé, že potvrdenie o vykonaní preskúšania komínov je prílohou ku každému jednému kolaudačnému konaniu.

16. Z obsahu rozsudkov odvolacieho súdu aj súdu prvej inštancie potom vyplýva, že sa s námietkami žalobkyne nevysporiadali. Odvolací súd navyše v bode 15 odôvodnenia svojho rozsudku zhodne s odôvodnením ním potvrdzovaného rozsudku súdu prvej inštancie (okrem iného) argumentoval, že „Majiteľ objektu pred tým, ako si dal zapojiť do tohto komína krb, mal povinnosť zistiť funkčnosť komína u na to príslušnej odborne spôsobilej osoby. Takéto osvedčenie si mal vyžiadať zhotoviteľ krbu od majiteľa objektu, pretože do tej doby nemal začať prípadne pokračovať so stavbou krbu pokiaľ by nemal potvrdenie o funkčnosti komína od na to spôsobilej osoby (kominára)“.

17. Dovolací súd podotýka, že žalobkyňou navrhovaný a nižšími súdmi preukázateľne nevykonaný dôkaz reprezentovaný vyššie už niekoľkokrát spomínaným potvrdením o vykonaní preskúšania komína, vystaveným revíznym technikom, mohol mať nielenže vplyv na riadne zistenie skutkového stavu, ale z uvedeného pohľadu (teda čo malo byť za pomoci navrhnutého a súdmi opomenutého dôkazu preukázané) ho možno považovať za takpovediac kľúčový (rozhodujúci). Nevykonanie takéhoto dôkazu a ani neposkytnutie objektívne uspokojivého vysvetlenia, prečo k jeho vykonaniu nedošlo, tak jednoznačne možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a teda aj za postup na ujmu procesných práv strany sporu spôsobom predpokladaným v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., odhliadnuc od toho rozmeru problému, že v takomto prípade by prichádzalo do úvahy aj vyslovenie porušenia základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, keďže nevykonanie stranou navrhovaného dôkazu by ju oproti druhej strane znevýhodňovalo.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené možno preto uzavrieť, že ak sa nižšie súdy odmietli zaoberať dôkazom (dôkazmi) navrhnutým(i) stranou, smerujúcimi (a spôsobilými) k preukázaniu pravdivosti tvrdení žalobkyne, potom rezignovali na svoju funkciu objektívneho arbitra sporu a na základe neprimeraného

formalizmu v procese zisťovania skutkového stavu odmietli spravodlivosť (denegatio iustitiae).

19. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 ústavy SR a čl. 6 C. s. p.), a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprímerané (IV. ÚS 468/2018). Aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „ústavný súd“) vo svojej rozhodovacej praxi vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie (tu pozri tiež III. ÚS 332/09).

20. V súlade s touto judikatúrou ústavného súdu najvyšší súd rozhodol napr. vo veci sp. zn. 4 Cdo 100/2018, v ktorej vyslovil, že procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, t. j. z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu pritom možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou a nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť (5 Cdo 151/2019, 7 Cdo 205/2019).

21. Dovolaciemu súdu za opísaného stavu veci tak neostávalo iné, než konštatovať, že v prejednávanej veci došlo k zásadnému procesnoprávnemu pochybeniu prvoinštančného súdu, ktoré nebolo odstránené ani odvolacím súdom v rámci odvolacieho konania a v závislosti na takomto konštatovaní dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 C. s. p.) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.), berúc do úvahy ako fakt, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná, tak i limit pre svoje rozhodovanie v tejto konkrétnej veci, vyplývajúci z ustanovenia § 390 C. s. p.

22. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/2014, 3 Cdo 4/2012, 4 Cdo 263/2013, 5 Cdo 241/2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014 či 8 Cdo 137/2015) a na tom zotrúva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov tvoriacich súčasť rekodifikácie slovenského civilného procesu (2 Cdo 5/2018, 3 Cdo 146/2018 a 8 Cdo 70/2017). Dovolací súd preto ani v tomto prípade neposudzoval dovolanie aj z hľadiska opodstatnenosti argumentácie majúcej väzbu na riešenie právnych otázok, keď opačný postup by mohol vykazovať i znaky akademičnosti, nakoľko žalobkyňou nastolené právne otázky by mohli po očakávateľnej zmene skutkového stavu (plynúcej z doplnenia dokazovania za účelom nápravy dôvodne vytkutej procesnej vady) stratiť svoj význam.

23. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec dovolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.